

[Ministeren for offentlige arbejder]

for alle denne store etats medarbejdere, også det store flertal af dem, som hele vejen igennem var samvittighedsfulde og helt ud ordholdende i enhver retning, mens det stod på i disse besværlige år, altså særlig i slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne.

Jeg vil altså gerne have sagt relativt kort, men markant og med understregning, at den nuværende regering selvfølgelig ikke ville ønske at tolerere forhold af lignende art uden at gribe utvetydigt ind.

Nu er det jo sådan, at intet er fuldkomment godt og intet er vel fuldkommen slet. Man kan nok finde en række forklaringer på nogle af de kædereaktioner, der indtrådte i de nævnte år, besværligheder, som har at gøre med omstilling til ny teknik, og som kendes også fra andre virksomheder, private såvel som offentlige. Meget af den nye teknik er i høj grad attråværdig; den hjælper i vidt omfang samfundet og de enkelte borgere til at få bedre forhold til arbejde under, få en bedre service. Men overgangsprocesser har nu ofte kastet grus i maskineriet, også i meget velorganiserede og også i mindre og altså nemmere overskuelige virksomheder, end der her er tale om.

Men efter det gamle ordsprog om én ulykke, der sjældent kommer alene, kom der altså en række kædereaktioner, en række selvforstærkende virkninger af slendrian, af fejltagelse, af dårlige aftaler, af mangel på overholdelse af aftaler. Og så fik vi det resultat, som en overgang så ud til at true et meget bærende led i den offentlige service – til skade for os alle, private såvel som den offentlige sektor og erhvervslivet.

Tilbagekuende mener jeg imidlertid, at det er berettiget at sige, at der i de år blev ført en slags bevis for en talemåde. Vi har ordsproget om, at undtagelser bekræfter regler, og at der næppe er regler uden undtagelser – og det er vel ikke forkert at uddrage, at undtagelserne ofte tjener til at fremhæve reglen, til at illuminere reglens indhold og eksistens.

Og jeg er altså så pragmatisk og ikke, føler jeg, overdrevent optimistisk, når jeg tillader mig at hævde, at det, der skete i de pågældende år, og som er så grundigt skildret, at jeg ikke her skal give mig til at give folketingsmedlemmerne eller ordførerne et resumé, for det kender folketingsmedlemmerne selv i den udstrækning, de har ønsket at ken-

de det, at disse begivenheder var en sådan undtagelse fra reglen og altså tjener til bekræftelse af reglen. Og reglen er den, at offentlig virksomhed i dette land normalt og gennemgående og næsten altid er af høj kvalitet, af høj karat, af en karat, som man i andre lande skuer hen til – det ved jeg fra mangfoldige drøftelser med kolleger i andre lande – sikkert uden at misunde os, men som man i hvert fald ville ønske man kunne opnå på samme måde.

Vi har ligeledes en meget fint udviklet samgang – på nudansk hedder det vist »joint venture« – men altså et tæt samarbejde mellem offentlig sektor og privat sektor. Og jeg har gennem 3 års gerning i mit nuværende job kunnet konstatere, at dér, hvor ikke blot P&T, men også den anden store etat, også de andre store, mellemstore og mindre helt eller delvis offentlige virksomheder fungerer, fungerer de godt. De fungerer i overensstemmelse med de lagte budgetter, de overholder tidsfrister, og de lever op til forventet kvalitet. Dette sker som sagt ofte i et tæt samarbejde med de mange fantasirige, dygtige og samvittighedsfulde private firmaer, der meget ofte, ja, næsten altid, er de egentlig udførende, når den offentlige sektor optræder f.eks. som bygherre eller anlægsmyndighed.

Dette er reglen. Denne regel gælder nu for tiden i disse år, og det er naturligvis enhver regerings forpligtelse i samarbejde med folketingsrådet at påse, at denne regel om høj standard virkelig fastholdes, helst aldrig har disse nævnte undtagelser.

Jeg føler i denne forbindelse, da det nu drejer sig om P&T og denne etats medarbejdere, trang til at rose medarbejderne i P&T, ledelsen, medarbejdere på alle planer, i alle byer, på de mange tusinde tjenestesteder og ude i gaderne og trappeopgangene og ude i marken bogstavelig talt og også deres organisationer for, at det er blevet evnet på relativt kort tid fra temmelig dyb fornedrelse at rejse sig på ny, at genvinde sin selvspekt som grundlag for at sætte sig i respekt hos andre, altså hos befolkningen. Og enten det er vore rødjakkede venner, eller det er medarbejdere bag skranker og i vogne og rundt omkring, kan de i dag på ny gå blandt deres kunder, blandt borgerne, med oprejst pande uden at behøve at høre på alt for mange skoser og vittigheder, og det synes jeg er godt gjort.